

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

SENDER LITORAL EDUCATIU

Deixa't Seduir Pas a Pas

L'Ajuntament de València, basant-se en la infraestructura existent de Devesa –Albufera, vos oferix la possibilitat d'un passeig a través de la Devesa d'El Saler i la seua platja com a referència d'una gran oferta mediambiental, projecte este, ambiciós i nou SENDER LITORAL EDUCATIU, cridat “**Deixa't seduir pas a pas.**” On oferim pas a pas per un senda, l'experiència d'enriquir-se, combinant educació ambiental, activitat física, gaudir de les nostres platges i créixer en coneixements d'ecosistemes naturals i història popular, que es realitzarà a través d'una visita autoguiada, amb informació en suport paper (tríptic i fullets), unitats de carteleria informativa de platges (panells i faristols) tot això en un entorn de servicis públics en les platges (àrees de picnic, zones esportives i d'exercici físic, pàrquing, carril bici, bancs, contenidors papereres i servicis d'assistència sanitària en temporada estival). És de destacar els accessos, per a persones amb diferents tipus de capacitats, sent la informació en braille un complement de reforç en accessibilitat.

SA 4601. SENDER LITORAL EDUCATIU: DEIXA'T SEDUIR PAS A PAS
SENDERO LITORAL EDUCATIVO: DÉJATE SEDUCIR PASO A PASO

SENDER LITORAL EDUCATIU:
SENDERO LITORAL EDUCATIVO:

DEIXA'T SEDUIR PAS A PAS
DÉJATE SEDUCIR PASO A PASO

Gaudí de l'experiència d'enriquir-te combinant educació ambiental, activitat física, platges i així créixer en coneixement d'ecosistemes naturals i història popular. Disfruta de la experiencia de enriquecerte, combinando educación ambiental, actividad física, playas y así crecer en conocimientos de ecosistemas naturales e historia popular.

Al llarg del sender podràs conèixer més sobre el Parc Natural de l'Albufera, amb informació en panells i faristols. A lo largo del sendero podrás conocer más sobre el Parque Natural de la Albufera, con información en paneles y atriles.

Comparteix amb família i amics un passeig saludable pel Parc Natural de l'Albufera i la història d'El Saler. Observa la seua fauna i flora i et donaràs compte de la importància de cuidar i protegir el nostre Parc Natural. Comparte con familia y amigos un paseo saludable por el Parque de la Albufera y la historia de El Saler. Observa su fauna y flora y te darás cuenta de la importancia de cuidar y proteger nuestro Parque Natural.

Gaudí de l'aprenentatge i el comportament per a preservar el medi ambient. Disfruta y aprende el comportamiento para preservar el medio ambiente.

Descobreix i involucra't en cada racó d'El Saler i la seua platja. Descubre e involucrate en cada rincón de El Saler y su playa.

ITINERARI HISTÒRIC
ITINERARIO HISTÓRICO

- 1 El Saler
- 2 El Piverot
- 3 La Devesa i El Saler
- 4 La mallada i la barraca
- 5 El Muntanyar de la Mona

ITINERARI LÚDIC
ITINERARIO LÚDICO

- 1 El passeig marítim
- 2 Els animals de les dunes
- 3 Les platges de les dunes
- 4 El lloger de bany
- 5 Un passeig per la platja
- 6 Menjant en l'Albufera
- 7 Caminant pel sender

TELÈFONS D'INTERÉS GENERAL
TELÉFONOS DE INTERÉS GENERAL

- CREU ROTA EMERGENCIES CPC: 96 367 73 75 (24 h.)
CRUZ ROJA EMERGENCIAS
- EMERGENCIES 112
EMERGENCIAS
- POLICIA PLATJA: 092
POLICIA PLAYA
- INFORMACIÓ AJUNTAMENT
INFORMACIÓN AJUNTAMIENTO
- INFORMACIÓ TURÍSTICA: 96 315 39 31
INFORMACIÓN TURÍSTICA
- ADEAC: 91 435 31 47
- HERCA (METRO BUS): 96 349 12 50
- EMT Bus Línia 25: 96 315 85 15

LONGITUD / DURACIÓ LONGITUD/DURACION:
2600 m / 1 h. 15 min.

Itinerari històric: itinerario histórico: 600 metres / 30 min.
Itinerari lúdic: itinerario lúdico: 2000 metres / 45 min.

HORARIS: Itinerari autoguiat HORARIOS: itinerario autoguiado
HORARIOS: itinerario autoguiado

DIFICULTAT: Fàcil DIFICULTAD: fácil

SERVICIS ADAPTATS: persones amb discapacitat visual i física
SERVICIOS ADAPTADOS: personas con discapacidad visual y física

LAVABOS: Restaurants de la platja del Saler
LAVABOS: Restaurantes de la playa del Saler

CODI DE CONDUCTA. CÉDIGO DE CONDUCTA

Amb la col·laboració de:
Con la colaboración de:

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
PLATGES DE VALÈNCIA
SERVICIO DEVESEA-ALBUFERA
BANDERA AZUL
Fee
GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE AGRICULTURA, ALIMENTACIÓN Y MEDIO AMBIENTE
Reserva Biosfera

Passem a la descripció del sender amb la transcripció dels textos que es troben en els faristols de cada una de les parades.

RECORREGUT: En l'inici, en el poble d'El Saler, es troba una unitat de carteleria informativa de platges amb l'itinerari, este discorre pel Tallafoc de "El Saler", des del vaig poblar fins al Muntanyar de la Mona i segueix fins a la rotonda del passeig marítim de vianants de la platja del Saler.

LONGITUD: 600 metres aprox.

DURACIÓ: 30 minuts aprox.

Trobarem 5 parades: Comencem per núm. 1 que es troba en el poble d'El Saler i el faristol a uns metres de la unitat de carteleria informativa, a la dreta de la senda, es troba el primer faristol de l'inici i ens explicarà:

Parada 1: El Saler

El nom de "El Saler" fa, segurament, referència a un conjunt de barraques situades on actualment està el poble i en les que s'emmagatzemava la sal que procedia de les antigues salines localitzades prop de la zona coneguda hui, com "Racó de l'Olla". El creixement poblacional originat al voltant d'estes barraques, pareix que va ser l'origen del poble d'El Saler. A l'original nucli barraques es li van ser unint un altre tipus d'edificacions. A finals del segle XVIII es va construir la "Casa de la Demanà", i la "Casa dels Infants". Esta última que actualment no existix, estava situada enfront de l'anterior i va ser refugi de caça per a visitants regis.

En la "Casa de la Demanà" o també crida "Casa de la Campaneta" se celebraven, fins a aproximadament mitjan del segle passat, les subhastes dels llocs de caça de l'Albufera. Encara que va patir una remodelació a principis del segle XX, de la seua primitiva construcció destaquen les originals reixes corbes que engabien xicotetes balconades i finestres rematades per "tupés" o "barrets" també corbs.

Actualment l'ús de la Casa de la Demanà està cedit pels seus propietaris a l'Associació Juvenil "Amics de la Casa de la Demanà" i a la Falla d'El Saler.

** Trobarem també el primer panell de l'Audioguía amb els números d'escolta 10 sobre el Saler i 28 sobre la casa de la Demanà així com els números de 3 a 9 d'informació general sobre el Parc Natural.*

Parada 2: Piverot.

Dins del recinte del col·legi públic Luis de Santangel es pot observar un magnífic exemplar de pi pinyoner (Pinus pinea), una espècie de pi d'escassa representació en la Devesa.

El nom local valencià, piverot, es pot traduir al castellà com a pi "verdaderot". Se li assigna l'adjectiu verdader perquè pertany a l'única espècie, entre tots els pins, que produïx pinyons i l'ús de l'augmentatiu "verdaderot" fa referència al seu descomunal grandària.

El seu tronc és robust i curt i les seues branques presenten una copa aparasolada que dibuixa en el sòl, al migdia, una ombra d'aproximadament 440 m² de superfície. Té una altura aproximada de 14 metres i mig i el seu perímetre en la base és de quasi 5 m. La seua edat estimada és de 175 anys.

Parada 3: La Devesa i El Saler.

Els habitants del poble d'El Saler han aprofitat tradicionalment molts dels recursos naturals que els ha brindat el bosc de la Devesa. Destaquen, entre altres, l'ús de les branques del rusco o galcerán per a la pesca de la sépia, el de les branques de l'esteperola blanca o estepa d'arenal per a protegir dels mals esperits a algú que queia malalt o moria, el de les branques de la murta i del llentiscle per a la confecció d'estores utilitzades per a guarnir els sòls dels carrers en les processons i festes, el de les cendres de les soses per a produir sabó, l'arrel del lliri groc o lliri groc per a buscar i conservar l'amor, i el de la fusta de diferents arbustos, sobretot de l'arç negre, com a combustible per als forns.

Parada 4: La mallada i la barraca.

Des d'esta parada es pot observar la Mallada d'El Saler. De les malladas s'obtenien alguns dels materials emprats per a la construcció del que era la vivenda tradicional de la zona, la barraca.

Les malladas són depressions que al tindre un sòl argile-llimós s'entollen quan plou. En els seus bords o en les zones menys salines, creix el va esborrar (spartina versicolor), que és la planta que s'ha utilitzat tradicionalment per a cobrir la teulada de les barraques. Dels sòls de les malladas s'obtenia la tosca amb què es feien els sòls d'estes vivendes.

En El Saler van ser famoses les barraques del "Cubà", les de "Montoliu", i la "Barraca del Cotero", o també crida de "la Tia Rosario". Estes dos últimes, decorades amb mobiliari original antic, atreïen a una gran quantitat de visitants. Les de "Montoliu", derruïdes a finals dels 60, es localitzaven en el que hui és l'Avinguda de les Pinedes, aproximadament a l'altura del número 12. La de "la Tia Rosario", construïda en el segle XVIII, va ser derruïda en 1998.

Parada 5: El Muntanyar de la Mona

Entorn d'esta parada, es troba una zona usada des de fa temps, com a àrea d'escampament crida El Muntanyar de la Mona. El seu nom possiblement estiga relacionat amb "La Mona de Pasqua". Esta zona de matoll obert, prop del mar, amb ombra i pròxima al poble d'El Saler la farien idònia per a berenar la "mona" (tradició amb arrelament en què el dilluns de Pasqua, famílies i grups d'amics berenaven junts la "mona"). La "mona" és un panallet fet de massa abizcochada acompanyat per un ou dur que se sol "trençar" en el front del company per a trençar la corfa, abans de pelar-ho i menjar-ho.

La paraula "mona" prové del vocable àrab "munna" i significa obsequi. En el segle XVIII, la mona era l'obsequi clàssic del padrí als seus fillols. El nombre d'ous que acompanyaven al panallet corresponia a l'edat del xiquet. Açò es feia fins que este complia 12 anys.

Seguint el camí ens trobarem amb l'itinerari lúdic pel Passeig Marítim

L'itinerari discorre pel passeig marítim "Pintor Fco. Lozano" que travessa de manera longitudinal l'ecosistema del primer cordó dunar de la platja d'El Saler.

LONGITUD: 2.000 metres aprox.

DURACIÓ: 45 minuts aprox.

La senda discorre de nord a sud, per això el punt de trobada estarà al principi d'este itinerari lúdic de la platja d'El Saler, al nord, junt amb el poliesportiu. D'esta manera quan finalitzem l'itinerari anterior, en l'arribada al passeig girarem a mà esquerra per a trobar el principi del passeig i iniciar la senda pel passeig marítim de vianants i la platja.

Parada 1: El passeig marítim.

L'antic ecosistema de dunes de primera línia que caracteritzava la platja d'El Saler va ser arrasat a finals dels anys seixanta per a construir un passeig marítim elevat sobre el nivell del mar, amb restaurants i dutxes en la part baixa. Este passeig marítim, es va eliminar a finals dels anys noranta i es va substituir per un cordó de dunes i per l'actual passeig pel qual discorre l'itinerari. El nou passeig a l'estar construït al nivell del mar i estar situat darrere de les dunes, produïx un menor impacte.

La platja de la Devesa patix, des d'abans de mitjan del segle passat, un fort procés d'erosió causat per la falta d'arribada d'arena, provocada al seu torn, per la regulació dels rius i per l'efecte barrera del port de València. Esta situació estava agreujada per la presència de l'antic passeig marítim que afavoria la perduda

de platja (la platja d'El Saler era tan estreta que l'obstacle del passeig marítim provocava, en moments de temporal, que l'onatge multiplicara la seua energia al xocar contra este i arrossegara, per tant, més arena en la tornada del corrent al mar). El lloc que ocupava l'antic passeig, hui és platja.

La construcció, de manera artificial, d'un nou cordó dunar, davant del passeig es va dur a terme pel paper tan important que exercixen les dunes sobre l'estabilitat de la platja: d'una banda, actuen com a reserva d'arena per a mantindre l'existència i l'equilibri de les platges que tenen davant i d'altra banda, protegixen de l'acció del vent del mar a la vegetació que es desenvolupa darrere d'elles. Les característiques peculiars de les plantes i animals que viuen en estes dunes, marcades per unes condicions ambientals molt dures, li atorguen un valor natural únic que augmenta, si tenim en compte a més, que es tracta, hui en dia, d'un ecosistema escassament representat a causa de l'exagerada urbanització de la costa.

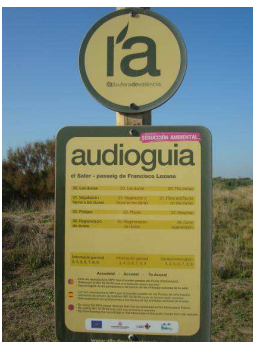
* Trobarem un altre punt de l'Audioguía amb els números 20, 21,22 i 39 per a escoltar.

Parada 2: Les plantes de les dunes

En esta parada el passeig s'allunya del mar i discorre per darrere d'una zona de dunes que no es va arrasar quan es va construir l'antic passeig marítim elevat. Les plantes que es poden observar són les que corresponen al matoll característic de les dunes d'interior. Estes plantes no estan preparades per a suportar l'acció directa del vent del mar pel que creixen de forma rèptil, no atrevint-se a superar l'altura de les dunes que tenen davant i que les protegixen. Es pot veure margallons, llentiscles, sarsa i fins a pins. Totes adopten formes encoixinades, com "pentinades" pel vent. Si ens fixem en el pi, observem, com creix a l'ample i no a l'alt. Acostant-nos a les dunes de davant, observem que ací les formes de les plantes són diferents. Totes estan preparades per a sobreviure en este mig.

Totes són capaces de resistir la forta insolació, l'assot continu del vent del mar carregat de sal i la mobilitat constant de l'arena que les tapa moltes vegades, ocultant el seu aparell fotosintetitzador, o que les descobreix totalment, deixant les seues arrels a l'aire. Observem que els seus fulls són xicotets, així eviten al màxim la deshidratació, o són de color blanquinós perquè estan cobertes de pelets que les protegixen millor de l'exterior, o són carnoses el que els permet emmagatzemar aigua en el seu interior. Fixem-nos en els fulls del barrot, estes es retorcen sobre si mimes per a evitar l'evaporació.

Les tiges de totes elles creixen de forma rèptil per a minimitzar l'efecte del vent o creixen flexibles i forts, cap amunt, per a poder doblegar-se sense trencar-se. Totes les seues arrels són exageradament extenses per a poder ancorar-se molt bé en l'arena. Cal tindre en compte que qualsevol planta no pot viure en un mig amb unes condicions tan dures.

* En la parada 2 trobarem també un cartell informatiu de l'audioguía amb les escoltes: número 20 sobre les dunes, 21 sobre la vegetació i fauna en les dunes, 22 sobre les platges i 39 sobre la regeneració de les dunes.

Parada 3: Els animals de les dunes.

Igual que les plantes que viuen en les dunes de primera línia, la forma de vida i els mecanismes d'adaptació dels animals que viuen ací estan condicionats per les característiques ambientals d'este ecosistema. L'escassetat d'ombra, el calfament excessiu que aconseguix durant el dia la capa superficial de l'arena i la diferència extrema de temperatura que es produïx entre el dia i la nit determinen, que molts dels animals d'este mig, com és el cas d'alguns escarabats, desenvolupen ritmes biològics d'activitats crepusculars i nocturnes; estos romanen soterrats en l'arena durant el dia i ixen a poqueta nit a la recerca de preses.

Les espècies de caragols que viuen en estes dunes estan també adaptades a este mig presentant petxines grosses i una alta resistència a la dessecació. Per a evitar el contacte amb el sòl en els moments de màxima radiació solar estos es pugen durant el dia a les branques de les plantes, s'adherixen a elles formant "xanglots" i romanen immòbils allí fins l'arribada de la nit, moment en què baixen per a alimentar-se (les altes temperatures del sòl, a l'estiu, podrien literalment coure'ls).

La pròpia naturalesa blana de l'arena que facilita el soterrament d'algunes espècies també determina que alguns dels animals que viuen en este mig desenvolupen estructures apendiculars especials que els permeten caminar molt millor sobre ella. La sargantana colirroja presenta tant en les seues extremitats anteriors com en les posteriors uns dits amb un tipus d'escates que li permeten córrer molt ràpid sobre l'arena sense afonar-se.

Parada 4: El Bany

Si el recorregut ho fem a l'estiu i mirem cap a la platja veurem famílies, parelles, i grups d'amics, tots junts, banyant-se o prenent el sol. Açò que hui ens pareix tan normal no ha sigut sempre així.

La moda de banyar-se en el mar s'inicia a finals del segle XVIII, sent els pioners els aristòcrates del sud d'Anglaterra. Al llarg del segle XIX la pràctica dels banys de mar es fa més popular. Els metges de l'època reprenen la idea que ja preconitzaven els antics egipcis, grecs i romans, dels efectes curatius dels banys de mar, i recomanen prendre banys de mar per a previndre i curar nombroses afeccions i malalties.

La gent comença a acudir a les platges. Des de mitjans del segle XIX fins a principis del segle XX, les zones de bany estaven delimitades en funció del sexe: una part de la platja estava reservada per a les dones i una altra per als hòmens. Tot home tenia prohibit passejar-se per les platges reservades a l'ús de les dones mentres estes s'estigueren banyant

A principis del segle XX els banys de mar comencen a convertir-se en quelcom apreciat no sols per les seues qualitats curatives sinó com a mitjà de descans i relaxació. El "sistema del bany a la corda", pràctica consistent a banyar-se agarrat a una corda subjecta a uns pals plantats en l'arena, testimoni del caràcter col·lectiu del bany. Esta pràctica era pròpia de persones majors o persones insegures a l'hora de ficar-se en el mar.

A mitjan segle passat, coincidint amb una major prolongació dels períodes vacacionals, la popularitat dels banys de mar desencadena una gran aflluència de gent en les platges. A la platja ja no s'acudix per a curar alguna malaltia sinó simplement pel gust de fer-ho.

Parada 5: El trage de bany

El trage de bany ha patit una gran evolució al llarg del temps. Els primers banyadors femenins que apareixen en la primera mitat del segle XIX eren de franel·la, de colors foscos i estaven compostos per un cosset ajustat amb coll alt i mànegues fins al colze, falda fins als genolls amb pantalons davall, mitges negres i sabatilles de lona. A finals del XIX este vestit de bany se simplifica i se substitueix per una camisa llarga, pantaló i calcetins. S'abandonen els colors foscos i s'utilitzen els clars.

25 anys després ja no s'usaven els calcetins per al bany, els hòmens podien lluir pantaló curt però les dones encara usaven per a banyar-se, camises de dormir, camises llargues i faldes. És en la dècada dels 30 del segle passat quan apareix el banyador femení pròpiament dit, estava fet amb llana i es componia d'una camiseteta i pantaló curt que tapava els cuixes.

En 1946 el francès Louis Réard presenta un banyador de dos peces. Ho va denominar biquini, igual que el nom de l'atol del Pacífic on s'estaven fent en eixe any proves d'explosions nuclears. L'enamora era tan atrevida que la persona que va fer de model per a presentar el trage de bany va comparar l'efecte que tindria el banyador sobre la societat en general, amb la repercussió que estaven causant en eixe moment,

sobre els periòdics de l'època, les proves nuclears en estes illes. L'ús d'este tipus de banyador no es va popularitzar fins als anys seixanta. La seua arribada a Espanya coincidix amb el 'boom' turístic de finals d'esta dècada.

Els primers banyadors elàstics com els que es confeccionen actualment apareixen en 1960, any en què es va inventar la 'lycra'. Les casetes de bany per a canviar-se de roba també han evolucionat al llarg d'estos dos segles. Al principi eren mòbils, amb rodes; amb elles s'acostava al banyista al mar existint inclús una rampa per a lliscar-les fins a l'aigua. Estaven pensades per a preservar-se de les mirades i per a mantindre la decència. S'utilitzaven també per a facilitar l'accés al mar a aquelles persones malaltes que necessitaven tractament. Fins a la dècada dels 70 del segle passat, era normal veure les platges esquitades de casetes de bany, de fusta i normalment de ratlles, que es podien llogar i que s'utilitzaven per a desvestir-se i vestir-se. En l'actualitat estes cabines han deixat de formar part del paisatge de la 'play'

Parada 6: Un passeig per la platja.

Si ens acostem a la vora de la platja nos en adonarem que un simple passeig per la platja pot convertir-se en una interessant aventura d'observació. Passejar després del pas d'un temporal és el moment perfecte ja que els fons marins han estat més remenats i el material arrossegat per les onades és molt més divers i inclús el seu origen pot ser més llunyà. El que observem ens donarà una idea de la vida que hi ha a pocs metres davall l'aigua encara que també trobarem objectes de diferents procedències que et recordaran que el mar torna a l'home el que tira a ell.

En l'arena podem trobar una variada gamma de petxines de mol·luscos de diferents formes, grandàries i colors, petxines de caragols, restes d'esquelets, com els de la sépia, ous de tauró com els de la bastina, algues, carrancs, estrelles de mar, boles de fulls de Posidonia, "xanglots de raïm negre" que no és una altra cosa que una posada d'ous que s'ha després de les roques del fons marí, xicotets trossos de vidres de colors amb diferents graus de polit depenent del temps que han estat exposats a l'erosió del mar, restes d'atuellants antics, polperes...

Si observem amb atenció també trobarem en l'arena i en la zona fangosa més pròxima al mar diferents empremtes d'animals, sobretot d'aus. Podrem descobrir empremtes de gavines, de corriol patinegro, de xatrac... En la zona de les dunes és possible que trobem empremtes de l'escarabat pelotero, de la sargantana colirroja o bé de la colilarga, empremtes d'agròns...

Parada 7: Menjar en l'Albufera.

El Parc Natural de l'Albufera és i ha sigut l'hàbitat natural de dos dels elements que més han caracteritzat i influït en la cuina valenciana: l'arròs i l'anguila. A més d'estos dos elements, la proximitat al mar i la varietat de verdures i hortalisses fresques, producte de les hortes que proliferen al llarg de la seua franja costanera, conformen els ingredients clàssics de la cuina de l'Albufera.

Els plats més típics de la zona són: la paella i l'all-i-pebre. La paella i l'arròs tenen en l'Albufera múltiples variants com per exemple la paella d'abadejo i verdures, paella d'ànec, l'arròs a banda, l'arròs negre, l'arròs amb col i anguiles, amb bledes i caragols, arròs "amb fesols i naps"...

L'all-i-pebre és el plat més autòcton d'estes terres, en realitat és el nom que se li dona a la salsa que acompanya determinats plats de peix o de carn i que té com a base un sofregit d'alls i pebre roig roig. Els habitants de la zona han utilitzat preferentment l'anguila com a ingredient principal convertint-se esta en un component imprescindible associat a este plat.

* El cartell de l'AudioGuía ens invita a escoltar informació dels punts 20,21 i 22 i també sobre els punts del 3 al 9 que oferix una gran varietat de dades

* L'Audioguía pot ajudar les persones amb diferents tipus de capacitats visuals a realitzar el passeig per la senda de forma més amena.

L'àudio guia és un sistema electrònic que permet realitzar guies personalitzades en museus, parcs, centres històrics i sales d'art. Consistix en la gravació d'explicacions i comentaris, sobre una exposició, que el visitant pot portar amb si per a tindre una comprensió més àmplia de la visita que realitza. L'àudio guia combina el treball del guia amb la llibertat del visitant per a moure's al seu ritme, portant un reproductor i auriculars. Proveïxen informació històrica, tècnica i visual de l'objecte que està sent vist. Cal destacar que l'àudio guia del Parc Natural de L'Albufera és el primer que es desenvolupa al mig de la naturalesa.

Es va posar en marxa l'Audioguía per mitjà de gravacions en el Parc Natural de l'Albufera, durant l'any 2010, perquè els visitants de l'espai natural puguen informar-se sobre les característiques dels diferents espais que vagen recorrent.

A estes gravacions s'accedix de diferents maneres, a saber:

- Per Internet Descarregant les gravacions o els textos de les entrades sonores de la pàgina Web: <http://www.albuferadevalencia.es>

Si es desitja ampliar informació es pot escoltar fins a 40 números de gravacions amb moltíssima informació sobre el Parc Natural de L' Albufera.

INFORMACIÓ EN LA PÀGINA WEB DE PLATGES.

En la pàgina web de platges obtindrà tot la informació de la senda litoral educatiu i podrà descarregar el seu contingut.

ELS TRÍPTICS EN SUPORT PAPER:

En temporada estival els pot trobar a més de l'Ajuntament pedani d'El Saler , en les postes sanitàries i en el punt d'informació del projecte seducció ambiental , cada un en el seu horari d'obertura al públic.

www.valencia.es

www.albuferadevalencia.es

Platges de qualitat de València